

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἔχον παιδικὰν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι φράγκα γαλλικά 60,
ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίαι δολάρια 4, ἑξάμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβρουίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 12 Δεκεμβρίου 1931

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 2

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ φευτασσιλόπουλο καλοῦσε κά-
θε μέρα τὸ συμβούλιό του καὶ, ὅπως
εἶχε διαβάσει στὰ πραμύθια, εἶδνε
κάθε μέρα δικταγὰς γιὰ τὸν ἀνύπαρ-
κτο στρατό του καὶ τὸ στέλο του.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ ἔβγαينه πάλι
μὲ τὰ κουρελιασμένα καὶ
λερωμένα ρούχα του στὴ ζη-
τιανιά, ἔτρωγε ξερὸ ψωμί,
κάμποσες ξυλιές κι' ἀφθονο
βρισίδι, πλάγιαζε στ' ἄθλιο
ἀχυρόστρωμά του κι' ἦταν
στὰ ὄνειρά του πάλι βασι-
λόπουλο. Κι' ὄλο καὶ μεγα-
λύτερη γινόταν ἡ ἐπιθυμία
του, γὰ ἰδῆ μπροστά του ἔ-
να βασιλόπουλο ἀληθινό.
Κάθε μέρα, κάθε βδομάδα, ὁ
πόθος του μεγάλωνε ὀλοένα
τόσο, ποὺ στὸ τέλος τοῦ ἔγινε
πάθος καὶ τὸν κατακυρίευσε
ὄλον.

Μετὰ βροχερὴ ἡμέρα τοῦ
Γενάρη, ποὺ ὁ Τόμ εἶχε
βγεῖ πάλι γιὰ νὰ ζητιανέψη,
περιδιάβαζε ἀσκοπα ὄρες ὀ-
λόκληρες στοὺς δρόμους, ξυ-
πόλητος καὶ τρέμοντας ἀπὸ
τὸ κρύο, καὶ κοίταζε μὲ πό-
θο τὰ διάφορα φτωχόφαγα,
ποὺ φαίνονταν ἀπὸ μέσα ἀ-
πὸ τὰ τζάμια τῶν μαγεριῶν
κι' ἀχνίζαν καὶ μοσχοβολοῦ-
σαν. Ἀπὸ τὰ φαγητὰ βέ-
βαια, κάθε ἄλλο παρὰ ἑλ-
κυστικά ἦταν, ἀλλὰ στὸν
Τόμ φαίνονταν ὡς ἀμβρο-
σία, ἀξια γιὰ τὸ τραπέζι τοῦ
βασιλιά. Κι' ἔκρινε μονάχα
ἀπ' τὴ μυρωδιά, γιὰτὶ δὲν
εἶχε ποτὲ τοῦ δοκιμάσει τί-
ποτε παρόμοιο. Ἡ βροχὴ ἔ-

σταζε ἐπάνω του καὶ τὸν διαπερνοῦ-
σε ὡς τὸ κόκκιλο, ὁ οὐρανὸς ἦταν
σταχτὴς. Ἡ ἡμέρα ἦταν μελαγχολικὴ.
Τὸ βράδυ γύρισε στὸ σπίτι του τόσο
βρεγμένος, ἀποκαμιωμένος καὶ πε-
νασμένος, ὥστε τὰ χάλια του ἔκα-

«Ὁ Ἐβουάδος ὡδήγησε τὸν Τόμ...» (Σελ. 15, στ. α')

ναν ἐντόπωση καὶ στὸν πατέρα του,
καὶ στὴ γιαιά του ἀκόμη, καὶ τοῦ
ἐκδήλωσαν τὸν οἰκτο τοὺς μὲ τὸ δι-
κό τους τρόπο. Δηλαδὴ τοῦ ἔδωσαν
δυὸ-τρεῖς φούσκους καὶ τὸν ἔστειλαν
εὐθὺς νὰ κοιμηθῆ.

Κάμποση ὥρα τὸ κρύο κι' ἡ πεῖ-
να, καθὼς καὶ οἱ διάφοροι θόρυβοι του
σπιτιοῦ, κράτησαν ἀγρυπνο τὸν Τόμ.
Στὸ τέλος ἄμωσ μεταφέρθηκε στὴ
χώρα τῶν ὀνείρων καὶ τοῦ φαίνόταν
πὼς βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ
χρυσοντυμένα βασιλόπουλα
καὶ πὼς εἶχε ὑπηρετές ποὺ
προσκυνῶσαν ὡς τὴ γῆ, ὅ-
ταν περνοῦσε ἀπὸ μπροστά
τους, καὶ ποὺ προλάβαιναν
κάθε του ἐπιθυμία. Καὶ τε-
λευταία ὀνειρεύτηκε, ὅπως
πάντα, πὼς ἦταν αὐτὸς ὁ ἴ-
διος βασιλόπουλο.

Ὀλόκληρη τὴ νύχτα κρά-
τησε αὐτὸ τὸ θαυμάσιο ἔ-
νειρο—ὁ Τόμ ζοῦσε ἀνάμεσα
σὲ πρίγκηπες, σὲ δούκες καὶ
σὲ κόμητες.

Ὅλα ἦταν γύρω του λαμ-
πρά, φωτεινά κι' ὄρατα, με-
λωδικὴ μουσικὴ ἀντηχοῦσε
στ' αὐτιά του, θεσπέσια ἀρώ-
ματα μύρωναν τὸν ἄερα ποὺ
ἀνέπνεε. Ὅλοι τὸν χαι-
ρετοῦσαν μὲ σεβασμὸ, προ-
σκυνώντας ὡς τὸ πάτωμα,
κι' αὐτὸς τοὺς χαμογελοῦσε
καταδεχτικά, ἢ ἔκλινε ἑλα-
φρὰ τὸ κεφάλι του ἀνταπο-
δίδοντας μὲ εὐγένεια τὸν χαι-
ρετισμὸ τους.

Ὅταν ξύπνησε τὸ πρωτὶ κι'
εἶδε τὴ φτώχεια καὶ τὴν κα-
καμοιριά ποὺ τὸν περιτριγύ-
ριζε, ἢ πραγματικότης τοῦ
φάνηκε χίλιες φορές χειρό-
τερη.

Κι' ἡ πίκρα, ὁ πόθος κι'
ἡ ἀπελπισία πλημμύρισαν
τὴν καρδιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Ο Τόμ γυαλίζεται με βασιλόπουλο! Νηστικός σηκώθηκε ο Τόμ από το στρώμα του και νηστικός βγήκε έξω στο δρόμο, με το μυαλό του γεμάτο ακόμη από τις φαντασίες της νύχτας. Άρχισε να περπατά άσκοπα μέσα στην πόλη, χωρίς να προσέχει τί γινόταν γύρω του, ούτε να κοιτάζει που πήγαινε. Συχνά έπεφτε πάνω στους διαβάτες κι' εκείνοι τότε ή τον έβριζαν ή τον καρδιόδευαν, μα ο μικρός όνειροπόλος δεν έδινε προσοχή.

«Κοίταξε με πόθο τα διάφορα φτωχόφαγα...» (Σελ. 13, στ. α΄.)

Έτσι περπατώντας έφθασε ως το Τέμπλ-Μπάρ. Τόσο μακριά απ' το σπίτι του δεν είχε πάει ποτέ του. Για μια στιγμή κοντοστάθηκε κι' έμεινε διστακτικός. Ύστερα εξακολούθησε να προχωρεί και, βυθισμένος πάντοτε στις σκέψεις του, άφησε πίσω τα τείχη του Λονδίνου.

Παρ' όλο που είχε βγει έξω απ' την πόλη ο Τόμ δεν βρισκόταν ακόμη στην πραγματική έξοχή. Απ' το ένα μέρος ο δρόμος, ο παράλληλος του Τάμεσι, ήταν γεμάτος σπίτια, κτισμένα κολλητά το ένα στ' άλλο. Από τ' άλλο όμως μέρος, εδώ κι' εκεί έβλεπε κανείς μερικά μεγάλα κτίρια, άρχοντικά παλάτια, περι-

τριγυρισμένα από ώραϊα πάρκα που κατέβαιναν ως κάτω στον ποταμό, οικόπεδα άκτιστα που σήμερα είναι σκεπασμένα με μεγαλοπρεπή δημόσια κτίρια και πανύψηλες πολυκατοικίες.

Στο τέλος ο Τόμ έφθασε στο χωριουδάκι Τσαίρηγκ, και κάθισε ν' αναπαυθώ κάτω από έναν όρθιο σταυρό που είχε στήσει εκεί ένας παλιός βασιλιάς. Ύστερα ακολουθώσε έναν ήσυχο έξοχικό δρόμο, πέρασε μπρος απ' το μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο του καρδινάλιου Γουακλεϋ κι' έφθασε μπροστά σ' ένα ακόμη μεγαλοπρεπέστερο, επιβλητικό παλάτι. «Ήταν το άνάκτορο του Ουέστ μίνστερ.

Με χαρούμενη έκπληξη, στάθηκε ο Τόμ και θαύμαζε το πελώριο κτίριο, με τους ψηλούς του πύργους και τ' άμέτρητα παράθυρά του, την πέτρινη είσοδό του με το επίχρυσο κιγκλιδώμα, με τα γιγάντια γρανίτινα λιοντάρια που στεκόταν απειλητικά από το ένα και τ' άλλο μέρος της εισόδου, και με τ' άλλα έμβλήματα και σύμβολα της άγγλικής βασιλείας. Έμελλε επιτέλους ο πόθος της καρ-

διάς του να πραγματοποιηθώ; Γιατί αυτό ήταν ένα άληθινό βασιλικό παλάτι. Δεν μπορούσε να ελπίζω ο Τόμ, πώς αν τον εύνοουσε ή τύχη, θα ήταν δυνατόν να ιδώ κι' ένα άληθινό βασιλόπουλο;

Από το ένα μέρος κι' απ' το άλλο της καγκελόφραχτης πόρτας, στεκόταν κι' ένα ζωντανό άγαλμα: Ένας ψηλός και μεγαλοπρεπής φρουρός, σκεπασμένος από την κεφαλή ως τα πόδια με μια λαμπρή χαλκό-δινη πανοπλία, κρατώντας στο χέρι του ένα δόρυ και κοιτάζοντας μπροστά του, χωρίς να κουνάει ούτε τα βλέφαρά του καν. Σε σεδαστή απόσταση στεκόταν κάμποσοι χωριότες

κι' άστοι και χάζευαν το θέαμα. Πολυτελή άμάξια με χρυσοτυμένους άφεντάδες και λαμπροστολισμένους όπηρέτες μπεινόβγαϊναν απ' το παλάτι και περνούσαν μπρος απ' τα έκθαμβά μάτια του κόσμου που στεκόταν απέξω.

Ο μικρός κουρελιάρης Τόμ πήγε λιγάκι κοντίτερα, πέρασε μπροστά από τον φρουρό σιγά-σιγά και άθόρυθα, και με καρδιοκτύπι πλησίασε προς τα κάγκελα, όταν τα μάτια του αντίκρισαν ένα θέαμα που παρ' όληγο να τον κάγγη να φωνάξει απ' τη χαρά του:

Πίσω από τα κάγκελα, στεκόταν ένα καλοκαμωμένο και γερό άγόρι, ζωηρό και κουρσιμένο από τον ήλιο και το ύπαιθρο. Ήταν ντυμένο στα άτλάζια και τα μεταξωτά και άστραφτε από τα πετράδια που στόλιζαν τα φορέματά του. Από τη μέση του κρεμόταν ένα σπαθί στολισμένο με ρουμπίνια. Στα πόδια του φορούσε κομψά παπούτσια με κόκκινα τακούνια και το ξανθό κεφάλι του έσκέπαζε ένας σκουφος από βυσσινί βελούδο, στολισμένος με φτερά που κρεμόνταν ως τον λαιμό του. Ένα πλήθος κλουσιοντυμένοι άνθρωποι ήταν γύρω του, — δίχως άλλο οι όπηρέτες του.

Ναι, το παιδί αυτό έπρεπε χωρίς άμφισβόλια να είναι βασιλόπουλο, ένα άληθινό ζωντανό βασιλόπουλο, αυτό ήταν σίγουρο — και, το όνειρο του ζητιανόπουλου είχε επιτέλους εκπληρωθεί.

Του Τόμ απ' την συγκίνηση είχε κοπεί ή άναπνοή και τα μάτια του είχαν γουρλώσει από τον θαυμασμό. Κάθε άλλη σκέψη είχε παραμεριστεί απ' το μυαλό του και μια μονάχα κυριαρχούσε: να πλησιάσει περισσότερο το βασιλόπουλο, να το ιδώ, να το χαρτίσει.

Προτού να καταλάβη καλά-καλά τί έκανε, πήγε και κόλλησε το πρόσωπό του στα κάγκελα της πόρτας. Άλλά σ' ένα δευτερόλεπτο τον είχε κιόλας άρπάξει ο φρουρός από τον λαιμό και τον είχε πετάξει μέσα στο πλήθος που στεκόταν παράμερα και χάζευε.

— Μακριά από τα κάγκελα, βρωμόπαιδο! του φώναξε. Πήγες να καλλήσης την άπλυτή σου φάτσα στη χρυσή πόρτα μας!

Το πλήθος άρχισε να γελά και να κοροϊεύη για τ' άστοι. Ο μικρός πρίγκηπας όμως, που είχε άνιληφθεί το έπεισόδιο, έτρεξε στη πόρτα και φώναξε με πρόσωπο κατακόκκινο από θυμό και μάτια που πετούσαν σπίθες:

— Πώς τολμάς να κακομεταχειρίζεσαι έτσι αυτό το καίμενο το παιδί!

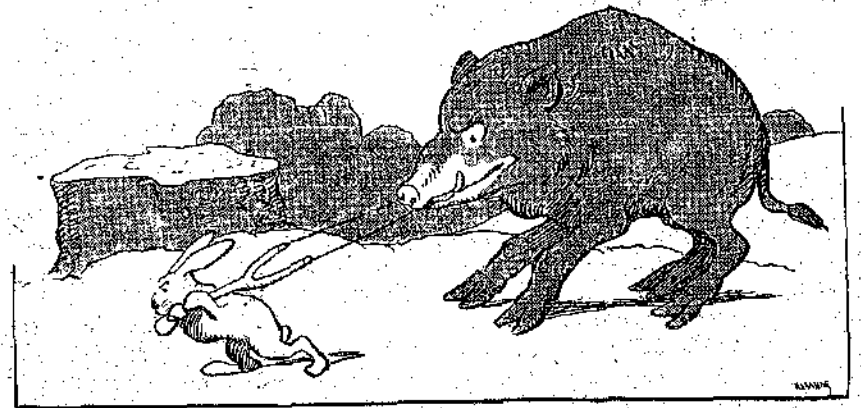
ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β΄.

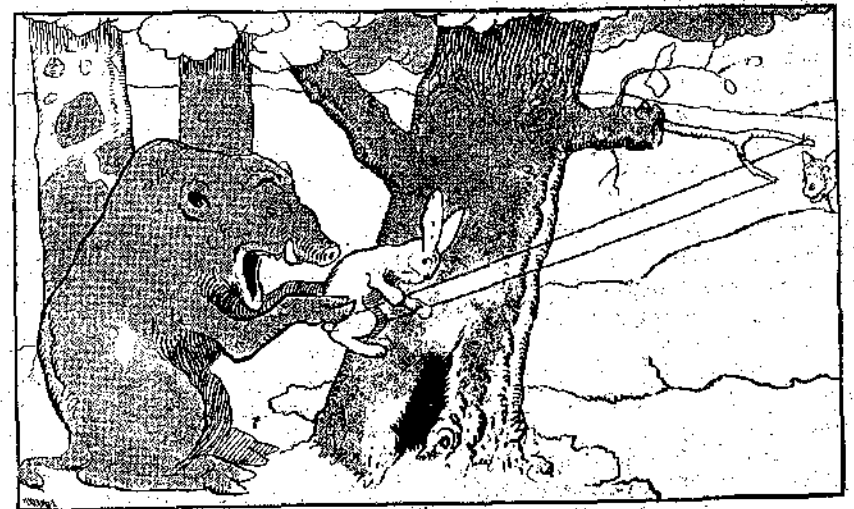
«Ο κ. Κάπρος Χοντροπέτσος ξεφρονίζει απ' τον πόνο κι' εγώ, τρομαγμένος, φεύγω για να σωθώ. Φαίνεται όμως πως ή σφεντόνα δεν ήταν πολύ γερά φυτεμένη στο χώμα, και καθώς έκαμα να τρέξω και τα πόδια μου μπλέχτηκαν στο λάσικο, τραβήχτηκε και το κλαδί και βγήκε.

Σαστισμένος ακόμα από το χτύπημα, ο κ. Κάπρος δεν κουνιόταν απ' τη θέση του. «Θάναί βγαίά πηγαωμένος», είπα με το νού μου και δεν μπορεί να με κνηγήσει. Άς έπωφεληθώ για να πάρω αυτό τώρατο παιχνίδι». Και γυρίω. Στο μεταξύ όμως το άγριογούρουνο συνέχεται, με βλέπει και όρμη. Έγώ άρπάζω το κλαδί και το κρατώ μπροστά σαν

όπλο. Το άγριογούρουνο άρπάζει στο στόμα του το πεσί του λάσιχου. «Καλά σ' έχω!» είπα με το νού μου. Τραβώ εγώ, τραβώ εκείνος, το λάσικο τεντώνεται... Άφίνω τότε το κλαδί, αυτό σφεντονίζεται με όρμη κι' οι δικάλες χτυπούν το άγριογούρουνο στα μάτια, που λίγο έλειψε να του τα βγάλουν...

«Ά, μα δεν είναι δουλειά αυτή!» θα συλλογίστηκε το άγριογούρουνο. «αυτό το διαβολοσύνεργο κι' αυτό το διαβολοκούνελο θα με σκο-

τώσουν!» Κι' άντι να φύγω εγώ, φεύγει νικημένος ο κ. Κάπρος Χοντροπέτσος, άφρίνοντας στο πεδίο της μάχης έμένα νικητή και τη σφεντόνα μου!

Γιατί τώρα ήταν δική μου. Την παίρνω με την ήσυχία μου, τη φορτώνουμαι και την άνεβάζω σ' ένα δέντρο. Θα παίξω όραϊα με το καινούργιο μου παιχνίδι. Άπό φονικό όπλο, που ήταν στα χέρια των κακών παιδιών, θα το κάμω... κούνια!

Χώνω λοιπόν το κλαδί της σφεντόνας στην τρύπα ενός σπασμένου ξεροκλαδου απ' το δέντρο, κάθουμαι άπάνω στο πεσί, πιάνουμαι απ' το

Πώς τολμάς να φέρεσαι μ' αυτό τον τρόπο έστω και στον έλάχιστο από τους όπηρέτες του πατέρα μου; Άνοιξε την πόρτα κι' άφησε τον να μη μέσα!

Τότε ήλπιρε κανείς να ιδώ το άστατο πλήθος. Άρχισαν όλοι να πετούν τα καπέλλα τους στον άέρα και να φωνάζουν μ' ένθουσιασμό.

— Ζήτω ο πρίγκηπ της Ουαλλίας! Οι φρουροί άνοιξαν την πόρτα άφηνώντας τον Τόμ να περάσει, και στάθηκαν άκίνητοι παρουσιάζοντας όπλα, τη στιγμή που το βασιλόπουλο προχώρησε για να δώση το χέρι του στο κουρελιασμένο ζητιανόπουλο.

Ο Έδουάρδος Τυδδρ έπρε:

— Φαίνεσαι κουρασμένος και πεινασμένος. Σου φέρθησαν άσχημα! Έλα μαζί μου!

Πάντε-έξη από την ακολουθία του έτρεξαν κοντά του για να έμποδίσουν τον μικρό πρίγκηπα. Εκείνος όμως, με μια πραγματικά βασιλική χειρόνομια, τους κράτησε μακριά, κι' οι άυλικοί έμειναν άκίνητοι στις θέσεις τους. Ο Έδουάρδος δδήγησε τον Τόμ σ' ένα θαυμάσιο δωμάτιο μέσα στο παλάτι, που το όνόμαζε γραφείο του. Έδωσε διαταγές, και στη στιγμή έφραξαν στον Τόμ ένα όικο γεμάτο φαγητά, που όποτε στα βιβλία καν είχε διαβάσει. Με πρίγκηπική εδγένεια και λεπτότητα, ο πρίγκηπας έπρε στους όπηρέτες να τους άφήσουν μόνους, για να μη βρεθώ σ' εδσκόλη θέση ο μουσαφίρης του; βλέποντας το έρωτικό τους ύφος. Ύστερα κάθισε άπέναντι στον Τόμ κι' άρχισε να τον ρωτάη:

— Πώς σε λένε, μικρέ;

— Τόμ Κάντι, με την άδειά σας, Υψηλότατε.

— Παράδοξο όνομα! Και που κάθεσαι;

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΓΙΑΝ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Η μικρούλα, ή μικρή Μαργαρίτα να διαβάση δε μπορεί άλφαβήτα.

Το βιβλίο της πετώ σε μιά άκρη, στο κατάκι της κυλά ένα δάκρυ.

Το ποδάρι της χτυπά και φωνάζει, την κοιτούν τ' άλλα παιδιά, κάνουν χάζι.

Να διαβάση δε μπορεί άλφαβήτα, ά, τί άτακτο παιδί ή Μαργαρίτα!

ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

λάσπιχο, παίρνω φρούρα, κι' αρχίζω να κουνιέμαι. Τί ώραία διασκέδαση! Πολλές φορές βέβαια θα κάνετε κούνια και ξέρετε τί ευχαρίστηση είναι να κουνιέστε κρεμασμένοι έτσι στον αέρα. Σας φαίνεται πώς πετάτε, πώς ανεβαίνετε στον ουρανό. Κάθε φορά φτάνετε και μακρύτερα, ψηλότερα, κι' ενώ πραγματικώς δεν κάνετε άλλο παρά να πηγαίνετε οραδοσάστε, νάνεβοκατεβαίνετε στην ίδια πάντα θέση, νομίζετε πώς κάνετε το πιο μακρινό έναήμερο ταξίδι...

Τὰ ζώα του διάσους είχαν μαζευθεί δλόγουρα και με κοίταζαν με ζήλεια. Ώστίσο το άργιογούρουνο μού τη φύλαγε. "Ηθελε να μ' επιδιμηθη για τη μύτη και τα μάτια που του είχα περιποιηθεί τόσο καλά. Και με γύρυνε. Με γύρυνε στη γη και με βοήθη... στον ουρανό. Γιατί άξαφνα με είδε κρεμασμένο από ένα δέντρο να κουνιέμαι.

"Εγώ δέν είχα ιδεί τον εχθρό μου. Κι' εξοκλουθούσα άμείριμος κι' εδωχιωμένος το παχινίδι μου, όταν, μιά στιγμή που είχα φτάσει κάτω, αισθανόμαιο δυο χέρια - δηλαδή δυο πόδια- να με πιάνουν γερά από πίσω. "Ήταν τα πόδια του άργιογούρουνου.

(Άκολουθεῖ)

Η ΜΑΡΚΙΤΑ

(ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

"Ο βασιλιάς της Σιλιρίας είναι ένας ανθρώπιος όχι ψηλότερος από ένα μέτρο. Έχει ξανθά μπουκλωτά μαλλιά που σκεπάζουν άφθονα ένα άλα- δάστρινο, πλατύ μετωπάκι, και τα γα- λανά, ξεκάθαρα ματάκια του, είναι στιγμές που δακρύζουν, κι' ως το ύλει η μαμμά-βασίλισσα πώς αυτό ε- ναι κάτι πολύ ταπεινό για ένα βασι- λιά... Δέ βαριέστε όμως, ο Τζούλιο, ο βασιλιάς της Σιλιρίας, κλαίει τόσο συχνά όσο κάθε μικρό άγοράκι. Γιατί ο βασιλιάς της Σιλιρίας είναι ένα δαχτάχρονο ξανθόμαλλο παιδί...

"Έχει μιά ξαδερφούλα ο Τζούλιο που την αγαπάει πολύ. Όταν η Μαρκίτα είναι μαζί του, η Α. Μ. Ξαγνάει όλες τις... έγγνώες του κράτους, κι' αρχίζει ένα τρελό παιχινίδι με το πρόσχαρο, καστανό κοριτσάκι.

Τό πιο αγαπημένο τους είναι η τυφλόμουγα. Βέβαια η τυφλόμουγα δέν παίζεται ποτέ με δυο μόνο παιδιά... Μά τα μικρά βασιλόπουλα έχουν τρο- ποποιήσει λίγο το παιχινίδι. Ώστερα ξέρονται καλά πώς δέν πρέπει νάχουν άπαιτηση να βρούν κι' άλλους συν- τρόφους, άφου μόνο αυτοί μέσα στο παλάτι είναι «γαλαζοαίματοι». Ά- λήθεια, αυτό τ' άκουσε μιά φορά ο Τζούλιο και μπήκε σέ μεγάλη συλ- λογή. Νάταν πραγματικά το δικό του αίμα και της Μαρκίτας γαλάζιο, ενώ όλων των άλλων ήταν κόκκινο... Τξέρει καλά ο Τζούλιο πώς των άλ- λων ανθρώπων το αίμα είναι κόκκι- νο... το είδε με τα μάτια του. Νά, μιά μέρα η μίς "Έλλην (η άγγλίδα δασκάλα του, ναί), τρύπησε λίγο το χέρι της με μιά βελόνα, και στή στιγ- μη φάνηκε πάνω στο λευκό δαχτυλά- κι μιά κατακόκκινη στρογγυλή βούλα.

"Ο Τζούλιο θέλää του ξεφώνισε : - Δέν είσαστε σεις γαλαζοαίμα-

τη!... Τό αίμα σας είναι κόκκινο!..

"Η μίς "Έλλην φάνηκε να θυμωσε (άν και δέν ξήξερε καλά τη γλώσσα του Τζούλιο, αυτό το κατάλαβε) κι' όμως δέν έδειξε τίποτα. Βέβαια που δέν μπορούσε να μαλώσει για ένα τέ- τοιο πράμα το Τζούλιο, κοτζάμ βα- σιλιά.

"Έτσι έμαθε ο Τζούλιο πώς των άλλων ανθρώπων το αίμα είναι κόκ- κινο, μόνο που δέν τόλμησε να τρυ- πήσει το δαχτυλάκι του να δη αν ε- ναι το δικό του γαλάζιο. Φοβόταν... "Αν γινόταν τυχαία...

Μέσα σέ κάθε παλάτι, μά και σέ κάθε σπίτι, ακόμα και σέ κάθε κα- λύδι (ά, αυτό είναι βέβαια) υπάρχουν οι καλοί του άνθρωποι κι' οι κακοί.

Στο παλάτι του βασιλιά της Σιλι- ρίας υπήρχαν τρεις άνομιφισθήτητα καλοί άνθρωποι. "Η μαμμά-βασίλισσα, η Μαρκίτα και ο Τζούλιο... "Η μαμμά-βασίλισσα έλεγε πώς η μίς "Έλλην ήταν κι' αυτή καλή... Μά σ' αυτό ο Τζούλιο είχε μερικές άν- τιρρήσεις, μόνο που δέν έλεγε το λό- γο... άς είναι.

Οι κακοί άνθρωποι στο παλάτι ή- ταν ο θεός "Αλέξανδρος (ο μπαμπάς της Μαρκίτας) και ο φίλος του ο Βό- ρις... "Α, αυτοί ήταν άρισμένως κα- κοί, γι' αυτό ο Τζούλιο δέν είχε καμ- μιά άμφοβολία... Μά, Θε μου, έφτα- νε να δής το μάτι του θεού "Αλέξαν- τρου (ά, πρέπει να ξέρετε πώς αυτός ο πρίγκιπας έχει ένα μόνο άνοιχτό, μαύρο, σκιασμένο με κάτι φρούδια πλατεϊά, μακριά, άτέλειωτα... τό άλλο του μάτι είναι πάντα κλειστό, και δεμένο μ' ένα μικρό στρογγυλό πανί. Πώς τόχασε το μάτι του;... Μυστήριο!..) "Έφτανε λοιπόν να δής το μάτι του θεού "Αλέξαντρου για να καταλάβης πώς καθρεφτίζει μιά κακή ψυχή... Βέβαια ο Τζού- λιο δέν τό ένιωθε αυτό κατά βάθος, μά πάντα τρώμαζε όταν θωρούσε τό

μοναδικό αυτό, δλόνοιχο μάτι, να τον παρακολουθή από κάποια γωνία του παλατιού... Μότο που δέν είπε ποτέ στή Μαρκίτα τί τρόπο του ένέ- πνε ο πατέρας της. Γιατί να τη λυ- πήσει;... Δέν είπαμε πώς ο Τζούλιο ήταν άπ' τους καλούς ανθρώπους του παλατιού; ποτέ δέν ήθελε να στε- νοχωρή τους άλλους.

Βέβαια που ήταν και πολλοί άλλοι άνθρωποι μέσ' στο παλάτι, μά για τό Τζούλιο αυτοί δέν βασιτοϋ- σαν πετών τόπο στή ζωή του. Πε- ρνούσαν οάν άγνωστες κι' άνώνυμες σιές. Γιατί λοιπόν να ξετάζη αν ε- ναι καλοί η κακοί;...

Τό ξανθόμαλλο κεφαλάκι του Τζού- λιο του βασιλιά, σκεπτόταν πολύ, τό βράδυ όταν έπεφτε στο χρυσαφένιο του κρεβάτι να κοιμηθή. "Έκανε τόσα όνειρα ο Τζούλιο, με μισάνοι- χτα μάτια πριν ακόμα τον πάρει ο ύπνος. Κείνο που ποθέσσε περισσό- τερο, ήταν να μεγαλώσει γρήγορα- γρήγορα για να διώξει μακριά, πολύ μακριά, το θεό "Αλέξαντρο... "Α, μά άρισμένως πρέπει να ναι πολύ κα- κός άνθρωπος αυτός ο θεός "Αλέ- ξαντρος, για να κάνει τη μαμμά, την τόσο περήφανη μαμμά-βασίλισσα, να κλαίη κάθε φορά που φεύγει άπ' τη μεγάλη σάλα με τους καθρέφτες!..

Και σκέπτεται, σκέπτεται ο Τζούλιο, λογαριάζει τα χρόνια, τα μακριά χρό- νια που πρέπει να περάσουν, ώστε να μπορεί να κάνει αυτός ο τι θεός στο παλάτι... Και ξαγρυπνά... Μά και η Μαρκίτα σήμερα δέν ε- χει πολύ έρεξη για ύπνο... Στριφο- γυρίζει στο κρεβάτι της, κουκουλώ- νεται, ξεσκεπάζεται, ζεσταίνεται, κρυώ- νει. Κι' αυτή δέν ξέρει τί έχει... "Η μάλλον τό ξέρει πολύ καλά, και είν' αυτό που γεμίζει άγωνία τη μικρή άγνοούλα της ψυχή... "Η Μαρκίτα είναι δέκα χρόνων, δυο χρόνια με- γαλύτερη από τό Τζούλιο, μιλάει λι- γο, μά καταλαβαίνει πολλά... Σ' αυτή στηρίζεται τώρα ο πατέρας της τα σκοτεινά του σχέδια, μόνο σ' αυτή.

Μέσα στον κήπο είναι μιά μεγάλη βαθειά στέγνα, η μαμμά-βασίλισσα έχει άπαγορέψει στο Τζούλιο και στή Μαρκίτα να παίζουν εκεί κοντά. Κα- θώς μάλιστα ο ένας δένει τα μάτια του για να παίξη την τυφλόμουγα (την άσπεία τυφλόμουγα που παίζουν οι δυο τους) έχει μεγάλο φόβο να πείσει στή στέγνα τη βαθειά, τη σιωπηλή...

Μά να ποδ σήμερα ο πρίγκιπας "Αλέξαντρος φώναζε τη Μαρκίτα και της είπε καλοκάγαθα : - Γιατί δέν παίζετε, Μαρκίτα, στή μεριά της στέγνας; ο κήπος έχει ε- ναι πιο όμορφος, με τα πιο σπάνια

Ο ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ

(ύπό ΑΝΑΤΟΛΑ ΦΡΑΝΣ)

"Ο Μιχάλης είναι γιος ζωγράφου. Είδε τον πατέρα του να φτιάχνει πάνω στο πανί θαυμάσιες εικόνες ανθρώ- πων και ζώων και να μιμνται με τα χρώματα τη γη, τη θάλασσα, τον ου- ρανό κι' δλόκληρη τη φύση. Είδε τον πατέρα του να ζωγραφίζει με ά- γάπη γυναίκες που γελοούσαν, με βλέμμα φλογερό και δροσερά χείλη. «"Όταν μεγαλώσω, σκέπτεται ο Μι- χαλάκης, δε θα ζωγραφίζω γυναί- κες. Θα ζωγραφίζω άλογα, γιατί αυ- τό είναι πιο ώραίο.»

Και δοκιμάζει κίβλας να σχεδιάση τα ώραϊότερα ζώα που μπορεί να

λουλούδια. Τώρα μάλιστα έχουμε βά- λει εκεί κοντά τρία έλαφάκια που θα σάς διασκεδάσουν πολύ. Νά, ένα όμορ- φο μέρος για να παίζετε τυφλόμουγα!

- Μά η μαμμά του Τζούλιο δέν τον άφήνει, πατέρα...

- Σονεννηθήκαμε τώρα και τον άφήνει, άφου στο λέω εγώ. Άδριο να παίζετε εκεί την τυφλόμουγα, κατά τό βραδάκι, κι' άκου δω, να δέσετε κι' οι δυο τα μάτια, έχει πιο γούστο... Καθώς θα είναι και τα έλαφάκια, θα μπερδευόσαστε, και γέλια που έχουν να γίνουν!

Και ξαφνικά άρχισε ο πρίγκιπας να γελάει άπαισία, ενώ το μοναδικό, όρ- θόνοιχο μάτι του έθαγε άγριες ά- στραπές.

- Σήμερα λοιπόν, φώναζε, ά- φου του πέρασε το άθέλητο γέλιο του.

- Καλά πατέρα, πειθήνια άπάν- τησε η Μαρκίτα, και τρεχάτη έφυγε από την κάμαρα "Ήταν ένθουσιασμέ- νη να μιά άδεια που τη γέμισε χαρά.

"Από τόσον κайρδ ήθελαν τα δυο παιδιά να πάνε κοντά στή στέγνα να δουν τα χρυσόφρακα και τα έλαφάκια.

"Αν και είναι σχεδόν βράδυ, η Μαρ- κίτα θέλει να έπωρηληθή από την άδεια και να, γλυστράει ως εκεί. Μόνη της, χωρίς να τη δη ούτε ο Τζούλιο, (άδριο πάνε μαζί) τρέχει κλειστά προς τη στέγνα, με τό ηρόηχτό βήμα της.

Τά θυμάται όλα αυτά, πεσμένη στο κρεβάτι της, μ' όλες τις λεπτομέ- ρειες, μ' όλες...

Νά, βλέπει τον εαυτό της με τό μουσελινένο ρόζ, αϊθέριο φουστανά- κι, να γλυστράει μέσο από τα δέντρα.

Ξαφνικά, κάτι σιγαλές φωνές τη σταματούν. Ξαχωρίζει καθαρά τη βα- ρειά, μισοπνευμένη φωνή του πατέρα της, που κέβεται τόσο συχνά από ένα βήμα σκληρό...

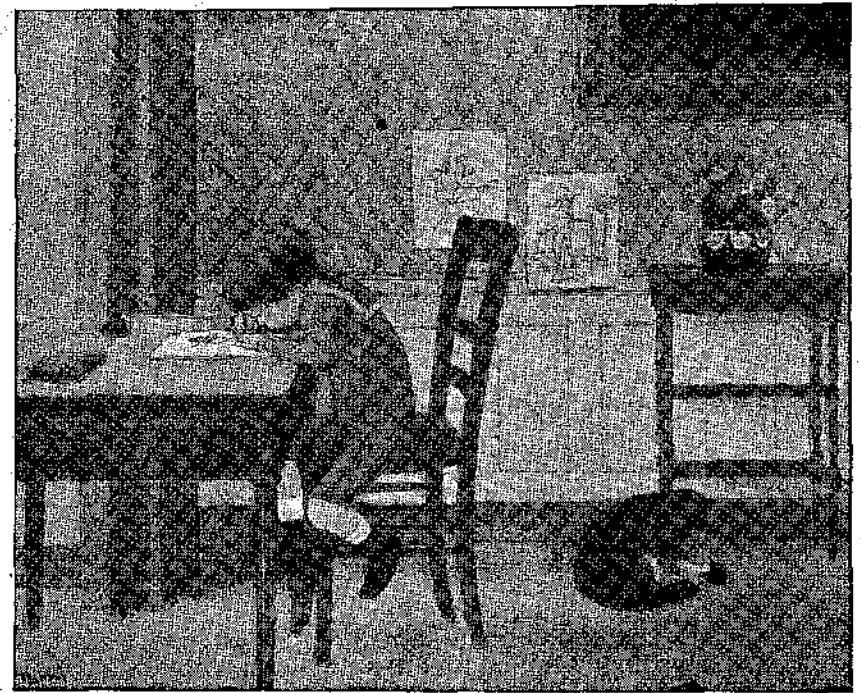
Ποδ και που άπαντάει κι' ο Βόρις, με την φιλή γυναικεία του φωνή... Μ' αυτό που άκουσε να λένε αυτοί οι δυο, πρέπει να ναι κάτι τρομερό, για να γίνη έτσι η Μαρκίτα, και ν' άρχισει να τρέμη οάν άνεμόδαρτο, λιγνδ καλαμάκι...

Τά πόδια της ριζώνουνε στή γη, και κρυμμένη πάντα πίσω άπ' τα πυκνά φυλλάματα, άκούει, άκούει... Βαστάει ακόμα και την άνάσα της, καθώς στέκει άσάλευτη για να μη χάση ούτε μιά λέξη άπ' την άπαισία συνομιλία...

«-"Όταν λείψει αυτός, δικαιομα- τικά γίνονται εγώ βασιλιάς, ως μόνος άδελφός του Μιχαήλ...»

Τά λόγια αυτά σά βαριά σφυρο- κοπήματα άνητχουν σ' αυτά της... (Τό τέλος στο έρχόμενο)

ΑΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

φανταστή. Μά τ'άλογα που βγαίνουν άπ' τα δαχτυλά του έχουν τότο τό εξαιρετικό : να μη μοιάζουν με άλο- γα. Μοιάζουν περισσότερο με στρου- θοκαμήλες με τέσσερα πόδια. Δύ- σκολο πράμα η ζωγραφική!

"Όστίσο ο Μιχάλης κάνει μεγάλες πρόδους και τώρα, βλέποντας κανείς τα σχέδιά του, καταλαβαίνει τί πάνω κάτω να παρσταίσουν. Ζωγραφίζει κάθε μέρα. "Έχει την ύπομονή και την άγάπη της τέχνης. Τά δυο αυτά μαζί κάνουν τη μεγαλοφυα. Τά λοι- πά είναι ζήτημα χρόνου, κι' ίσως ο Μιχάλης θα γίνη μιά μέρα ένας με- γάλος ζωγράφος, οάν τον πατέρα του.

Χτές γέμισε ένα φύλλο τετραδίου με μιά ώραία σύνθεση. Ζωγράφισε έναν κήπο που, με τό μπιστούνη στο χέρι, κάνει τον περίπατό του στην ά-

κροθαλασσιά. "Αν παραβλέψει κανείς πώς το χέρι ξεφυτρώνει άπ' το στή-θος του, αυτός ο κύριος είναι πολδ καλοκαμωμένος. "Έχει τέσσερα κουμ- πιά στο σακκάκι του : είναι η τελειό- της. Κοντά του είν' ένα δέντρο. Μα- κρινά ένα καράβι, "Ο κύριος φαίνε- ται να πέρνη τό καράβι στο χέρι του και να θέλη να καταπιη τό δέντρο. Πρόκειται για λάθος προοπτικής. Τέ- τοια βρίσκει κανείς και στους πιο με- γάλους ζωγράφους.

Σήμερα ο Μιχάλης τελειώνει μιά σύνθεση ακόμα πιο μεγάλη. Βλέπει μέσα ανθρώπους, καράβια κι' άνειμό- μλους. Περνά τό τελευταίο χέρι στο μεγάλο τουτό έργο. Το φαίνεται πώς τά καράβια γλιστρούνε πάνω στο νε-

ρο και πώς τα φτερά των μύλων γυ- ρίζουν. Θαυμάζει τον εαυτό του. Στο έργο του δοξάζει τον εαυτό του ο- πως οι μεγάλοι τεχνίτες, κατά τό πα- ράδειγμα του Θεού.

"Όμως δέν προσέχει τη γατούλα που παίζει στα πόδια του μ' ένα κόυ- δάκι κλωστή. Μόλις θα βγη ο Μιχα- χάλης άπ' την κάμαρα, η γατούλα θα πηδήξει στο τραπέζι και μ' ένα χτύπημα του άσπρου της ποδιού θ' άναποδογουρίση το καλαμάκι πάνω στα χαρτιά. "Έτσι θα χαθή τό άρι- στούργημα του Μιχάλη. "Ο δημιουργ- γός του θα λυπηθή στήν άρχή. Μά σέ λίγο θα κάνει ένα καινούργιο άρι- στούργημα για να έπανορθώσει την άδικία της γατούλας και του πεπρω- μένου. "Έτσι τό ταλέντο νικά την κα- κότητα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΙΟΥΔΗΣ

ΠΑΙΔΙ ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Η καμαριέρα του ξενοδοχείου, καθώς μπήκε σε μιὰ κάμαρα, είδε στο κρεβάτι, πάνω στο μαξιλάρι, ένα κελώριο φίδι. Βγάζει τις φανές, τρέχουν οι υπηρέτες με μπασιτόνια, με ξύλα, χτυπούν γενναία το ακίνητο φίδι και... ξυπνούν τον Κινέζο που κοιμόταν σ' εκείνη την κάμαρα: Τό φίδι ήταν ή κοιτίδα του!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Και τή ρώτησε "Αντί ν' απαντήσω, ή 'Εδιθ έ θαλε ένα τηλεγράφημα, λίγο τσαλακωμένο, απ' τή τσάντα της και τής τό έδωσε λέγοντας:

— Τό έλαβα λίγο πριν φύγω· δλη τήν ώρα τής παραστάσεως, δέν σκεπτόμουν παρά αυτό· ίσως κι' αυτή νάταν ή αίτια που έπαιξα τόσο καλά. Δέν φαντάζεσθε τή χαρά μου, μά έχω και άδικο;

Τό τηλεγράφημα δέν ήταν και μεγάλο: «Έρχομαστε με τό άτμόπλοιο 'Ιμαλάια, ξαφνικά έπιταχόναμε τήν αναχώρησή μας, φθάνουμε τήν 10 'Ιουλίου στη Μασσαλία. Έλα έκει, βαζόμαστε να σε σφίξουμε στην άγκαλιά μας.— Μαρία, 'Ιωσήφ».

— Καταλαβαίνετε βέβαια τή χαρά μου! Έρχονται, έρχονται πιά, σαν φέμματα μου φαίνεται. Τι ετυχισημένη που είμαι σήμερα!

— Τήν καταλαβαίνω πολύ καλά τή χαρά σου, αγαπητό μου παιδί, τής είπε ή κυρία ντε Λαρόκ και πότε σκέπτεσαι να φύγεις;

— Μά τό γρηγορότερο, μακάρι κι' αύριο, έλος ό πόργος είναι ανάστατος. Τι χαρά μου! θά πάω και στη Μασσαλία, έγω που δέν έχω πάει πουθενά... Μ' έλο που γεννήθηκα στο Παρίσι, δέν τό θυμάμαι δόλο, έφυγα τόσο μωρό απ' έκει. Για τήν καιμένη τήν 'Ιωάννα, τό πράγμα

άλλάζει. Όλα τήν τρομάζουν, φοβάται και τόν ίσκιω της ακόμα. Απ' τόν καιρό που έγινε πλούσια, πένε έξη μήνες τώρα, δοκίμασαν πολλές φορές να με κλέψουν, για να ζητήσουν βουτερα λεπτά απ' τό μπαμπά μου. Αλίμονο στην κακομοίρα τήν 'Ιωάννα αν μ' έκλεβαν! γι' αυτό τρέμω. Αδτό τό ταξίδι, μου είπε, θά τό κάνουμε με τ' αυτοκίνητό μας, για πιά ασφάλεια.

Η κυρία ντε Λαρόκ γέλασε, ή μικρούλα, όμως προς στιγμή μελαγχόλησε.

— Για φαντασθήτε, ψιθύρισε, αν αυτό γινόταν, δέν θά γνώριζα ποτέ μου τούς γονείς μου, δέν έχω ούτε φωτογραφία τους.

— Μή στενοχωριέσαι, μικρούλα μου, κι' έλα να πάρης κάτι τι.

Κανείς απ' τούς καλεσμένους δέν είχε μείνει χωρίς να μάθη τήν ιστορία τής 'Εδιθ. Όταν κατέθηκε στο πάγκο, φαινόταν τόσο ετυχισημένη και γελοισα, γελοισε συνεχώς, σαν νάξερε ή φτωχή μικρούλα πόσες ή μέρες θά περνούσαν ως που να ξαναζήση μιὰ τόσο χαρούμενη μέρα.

Κατά τις έξη, ένας υπηρέτης ήρθε κι' ανήγγειλε ότι τό αυτοκίνητο περιμένει τή δεσποινίδα ντε Φερλάκ.

Η 'Εδιθ, άφηρημένη, μοίραζε χειραφίες και χαμόγελα.

— Αντίο.
— Καλό ταξίδι.

— Με τό καλό να γυρίσης.
— Θα σας ξαναδώ γρήγορα.
Παιός μπορεί να ξέρη αν θα ξαναβιδη γρήγορα, πωός ξέρει τό μέλλον;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ένας κρός άέρας φυσούσε, όταν σταμάτησε τ' αυτοκίνητο μπρος στον πύργο των Φερλάκ.

Γρήγορα γρήγορα, πήδησε ή 'Εδιθ απ' τ' αυτοκίνητο, κι' άφου ανέβηκε τήν πλατεία μαρμαρένια σκάλα και πέρασε τό μεγαλόπρεπο χώλλ, βρέθηκε στην κάμαρά της.

Ανω κάτω βρισκόταν άπόψε ή κομψή ρόζ καμαρούλα της. Βαλίτσες απ' έδω, ροβίχα, σάκκοι απ' εκεί, και έπί κεφαλής ή 'Ιωάννα, ή πιστή καμαριέρα τής 'Εδιθ ντε Φερλάκ. Απó μικρό παιδάκι βρισκόταν στην όπηρεσία τής κυρίας ντε Φερλάκ.

Είχαν παντρευτεί τήν ίδια εποχή κι' είχαν άποκτήσει από ένα κοριτσάκι ή καθεμιά. Τά δυό παιδιά όμως δέν καλογνωρίζονταν, γιατί ή 'Ιωάννα δέν ήθελε ν' άφήση τήν κόρη της, που τήν λάτρευε, άγράμματη καμαριέρα σαν κι' αυτή, και τήν είχε κλείσει από καιρό σ' ένα καλό παρθενωγωγείο. Δέν είχε κανένα άλλον, εκτός απ' αυτήν, στον κόσμο, απ' τόν καιρό που χήρεψε.

— Δεσποινίς 'Εδιθ, τής είπε μόλις τήν αντίκρυσε, άφου ή μαμμά σας έπιθυμεί να πάμε στη Μασσαλία να τούς υποδεχτούμε, άβριο τό πρωί θά φύγουμε απ' έδω, αν θέλουμε να είμαστε έκει πριν φθάση τό βαπόρι.

Η 'Εδιθ πηδούσε απ' τή χαρά της.

— Πρέπει να πάρω τα καλύτερά μου φορέματα, εκείνα που μου πηγαίνουν πιο όμορφα, θέλω ν' άρέσω στη μαμμά και στο μπαμπά. Βάλε μου και τό ρόζ και τό άσπρο μου φόρεμα, που μου λές ότι μου πάνε τόσο καλά.

Η 'Ιωάννα διαμαρτυρήθηκε: — Άδύνατο δεσποινίς, τί λέτε! ξεχνάτε ότι αυτά τα φιλά φορέματα δέν είναι για ταξίδι κι' ότι δέν θά λείψουμε παρά τρεις ήμέρες; Θα πάρουμε δυό-τρεις μπλούζες και τό ταγιέρ σας.

— Δέν έχω καμμιά καλή μπλούζα, αν είχαμε καιρό να περνούσαμε απ' τό Παρίσι, εκεί ασφαλώς θα βρισκαμε πολλές τού γούστου μου.

— Πρωτό, δέν έχουμε καιρό, κι' έπειτα ξέρετε πώς τή φοβάμαι αυτή τή μεγαλόπολη; και δέν έχω κι' άδικο—ψιθύρισε σιγανά.

— Γιατί; ρώτησε ή 'Εδιθ, σαν να τό είχε άκούσει μ' έλο που τό είχε πεί τόσο σιγά. Τι κακό πάθαμε στο Παρίσι;

— Δέν σας διηγήθηκα ποτέ τή λυπητερή αυτή ιστορία, για να μη σας στενοχωρήσω· τώρα όμως που ξαναβρίσκετε τούς γονείς σας, μπορώ να σας τήν πώ. Σας έχουν ποτέ μιλήσει για τή θειά σας;

— Πώς; ρώτησε ξαφνιασημένη ή 'Εδιθ, έχω θειά;

— Ναί, και μιὰ όμορφη θειά, τήν κυρία Μαρία-Αγνή, άδελφή τής μαμμάς σας.

— Μά γιατί δέν τήν ξέρω τότε;

— Είναι πολύ λυπητερή ή ιστορία που θα σας πώ, άκοხστε τη. Οι δυό άδελφές παντρεύτηκαν τήν ίδια ήμέρα. Η μαμμά σας με τόν κύριο ντε Φερλάκ κι' ή θειά σας με τόν μαρκήσιο ντε Λουνοσαί. Μετά τό γάμο τους, πήγαν όλοι κι' έγκαταστάθηκαν στο Παρίσι, στο μέγαρο τού παππού σας.

Ο άντρας τής θειάς σας όμως, στο Παρίσι, έμπλεξε με κακές παρές κι' άπέκτησε ένα φοβερό έλάττωμα: έγινε χαρτοπαίχτης, έπαιζε, έπαιζε δόκκληρες χιλιάδες τή βραδυά. Η προικα τής θειάς σας λιγόστευε καθημερινώς. Δοκίμασαν να τόν τραβήξουν στον πύργο του, σε μιὰ έ-

παρχία, τού κάκου, τού είχε γίνει πάθος τό χαρτί, στάθηκε άδύνατο να τό κόψη τό φοβερό αυτό έλάττωμα. Ός που μιὰ βραδυά, έπαιξε κι' έχασε πολλές-πολλές χιλιάδες, κι' έπειδή δέν είχε να τό πληρώσει, έσπασε τό χρηματοκιβώτιο τού παππού σας για να πληρώσει τό χρέη του. Ο παππούς σας βμως δέ χωράτευσε στο ζήτημα τής τιμής, κι' ύστερα από μιὰ τρωμερή σκηνή, μ' έλα τα δάκρυα τής θειάς σας και τα παρακάλια τής μαμμάς σας, έδωσε τό γαμπρό του απ' τό σπίτι του. Η θειά

— Μήν τα σκέπτεσθε, αυτά πιά έλα πέρασαν, έλάτε καλύτερα να μου πητε ποίος μπλούζες σας άρέσουν, να πάρουμε μαζί μας.

Δέν ήθελε και περισσότερο για να τα ξεχάση ή 'Εδιθ, και να ξαναγίνη ετυχισημένη σαν πρώτα. Η ιδέα ότι θά είναι σε λίγες ήμέρες με τή μαμμά της και τό μπαμπά της, τήν κάνει να πετάη από χαρά. Οι ώρες δέν θά τις φαίνονται πιά τόσο άργές, ούτε τό σπίτι τόσο άδειο:

Κι' ή μεγάλη τραπέζια, με τό κρυστάλλινα κι' άσημένια σερβιτόια, δέν θά τής φαίνεται τόσο άπέραντη, όπως τώρα που κάθεται κατόμονη κι' άνόμερη στο πελώριο τραπέζι.

Δέν μπορεί να κρατηθή απ' τή χαρά της, και καταβαίνει στον κήπο. Έκει τήν υποδέχεται ό 'Τόμ, ό άσπρος σκύλος των Πυρηναίων, που οι τρίχες του είναι πιο άσπρες απ' τό χιόνι των βουνών τής πατρίδας του. Τήν κοίταζε κατάματα και φαινόταν να τής έλεγε.

— Παίζουμε;
— Όχι άπόψε, Τόμ, όχι άπόψε.

Κι' έξακολούθησε τό μοναχικό της περιπάτο στον κήπο ρεμβάζοντας. Σε λίγο βρέθηκε μπρος στην εκκλησία τού πύργου.

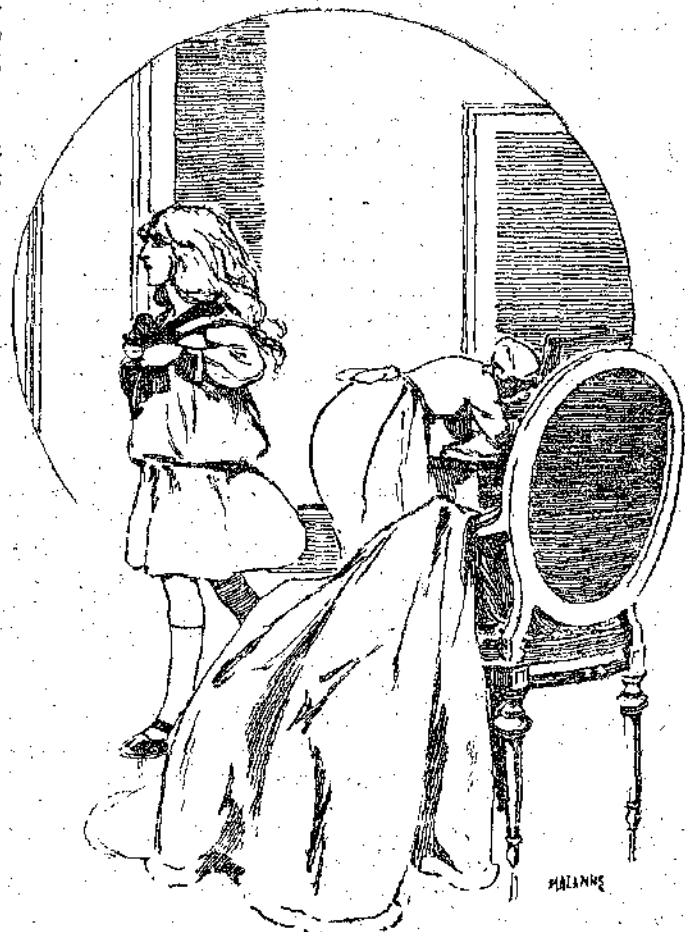
Μέσ' στο μισόφωτο, μόλις μπορούσε να ξεχωρίσει τό γλυκό πρόσωπο τής Παναγίας. Γονάτισε κι' άρχισε να προσάχεται μ' όλη τή θερμή τής άγνης της ψυχής. Προσευχόταν για τούς γονείς της, που έλειπαν μακριά, και για τήν άγνωστη δυστυχισημένη θειά τής Μαρία-Αγνή.

Οι έτοιμαζόταν να φύγη, όταν ένα έλαφρό τρίψιμο τής πόρτας τήν έκαλε να στρίψει τό κεφάλι. Ήταν ή παπάς τού χωριού, ένας άγιός άνθρωπος, που τήν αγαπούσε σαν παιδί του.

— Καλησπέρα, παιδί μου, τής είπε, άκουσα ότι φεύγεις άβριο· ή έιδηση κυκλοφόρησε με άστραλαιά ταχύτητα στο χωριό· αλήθεια είναι;

— Μάλιστα, αιδεσιμώτατε, έρχονται οι γονείς μου και πηγαίνω με τήν 'Ιωάννα, στη Μασσαλία, να τούς υποδεχτώ, τί μεγάλη ετυχία!

— Έχεις δικιο, παιδί μου, είναι πολύ μεγάλη ή ετυχία σου! Τήν άξι-

«Δέν έχω καμμιά καλή μπλούζα...» (Σελ. 19, στ. α')

σας άκολούθησε τόν άντρα της. Υστερα από δυό ήμέρες, ό παππούς σας πέθανε απ' τή στενοχώρια του. Ο μπαμπάς σας, για να σώση τήν τιμή τής οικογενείας σας, πούλησε όλη του τήν περιουσία και πλήρωσε τό χρέη τού θείου σας, και γι' αυτό αναγκάστηκε να πάη στην 'Ινδοκίνα. Απó τότε κανείς πιά δέν έμαθε τί άπόγινε ή θειά σας. Γι' αυτό τό φοβάμαι τόσο το Παρίσι.

— Τι φρίκη, θεέ μου! ψιθύρισε χλωμή σαν πανί απ' τή συγκίνηση ή 'Εδιθ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξαετηρικοῦ, ἐπειδὴ ἔπασε ἡ ἰσρα, δὲν εἶναι πιά 10 σελλίνα, οὔτε 50 γρόσια διατιμήσεως, ἀλλὰ 60 φράγκα γαλλικά ἢ ἐτησία, 35 ἢ ἐξάμηνη καὶ 20 ἢ τρίμηνη.

Διὰ τὴν Ἀμερικὴν μένει πάντα ἡ ἴδια: ἐτησία δολλάρια 4, ἐξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 257ου Διαγωνισμοῦ Λόσων. Αἱ λύσεις τοῦ πύλλου τοῦτου εἶναι δι' ἐταί μετριῆς τῆς 12 Φεβρουαρίου.

9. Δεξιόγραφος

Δυὸ μοναχὰ τοὺς γράμματα Ἀν πάρον κ' ἐκρωτήριον, Καὶ τὰ εἰκοσιτέσσερα Δείχουν μαζὶ—μυστήριον!

Γεώργιος Ἀβέρωφ

10. Στοιχειόγραφος

Ἀκέραιον, τῆς θάλασσης Ἡ γέυση κ' ἡ οὐσία Μὲ Πι ὡς κεφάλι, μὰ νεκρῆ Πόλις δοχαλα, πλουσία.

Διηγορίνα

11. Μεταγραμματισμός

Ἀδικα τὸν κόλον χάνεις Ρῶ τὸ σίγμα τῆς νὰ κάνης; Νῆσος ἦτονα μεγάλη, Νῆσος εἶναι τῶρα πάλι.

Ἀκούριος Ρολῶ

12. Ἀναγραμματισμός

Πρόσωπο τῆς Γραφῆς Γεμάτο κακουργία, Ἀπαίραχτο ἂν τῆφῆρης Καὶ κράτος θενά ἰδῆς Μεγάλο στῆν Ἀσία, Ἀν τὰναγραμματισῆς.

Εὐτελής

13. Μυθολογικὸν Δίλγον

* * * * * Ὅριζοντίας : ἄνω, * * * * * δεύτης τοῦ χρόνου * * * * * (μία ἴων Ὁρών) κά- * * * * * τῶ, ἤρας υἱὸς τῆς * * * * * Ἀφροδίτης. Καθέ- * * * * * τως ἐξ ἀριστερῶν : * * * * * σύζυγος τοῦ Μίνως, υἱὸς τοῦ Ἐρέβου (ἀδελφὸς τοῦ Θανά- * * * * * του) ἀργοναυτῆς καὶ υἱὸς τοῦ Αἰώνος. Ἀμαυλλῆς

14. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Χώρα τῆς Ἀφρικῆς
2 6 5 1 = Χουσόδ
3 4 5 1 8 6 7 8 = Ἄνθος
4 5 7 8 = Ὅ, τι κάμνεις
5 6 8 1 = Ἰόλις εὐρωπαϊκῆ
6 4 5 7 8 = Μέρος τοῦ ναοῦ
7 2 3 1 = Βασίλισσα
8 4 5 7 8 = Πινάκι

Λαμπάδης

15-19. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀναλλαγὴ ἑνὸς γράμματος ἐκά- στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι- σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα ἴσα λέξεις : ἄρτος, Δανός, Πάρθης, δόμος, χεῖλος.

Κυρά-Φροσύνη

20. Συλλαβικὴ Μεσοστιχίς
Αἱ μεσαῖαι συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζη- τούμενων λέξεων— ὄλων τρισυλλαβῶν— ἀποτελοῦν μυθολογικὴν κόρην!

1, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον 2, Χώρα τῆς Ἀσίας 3, Φυτὸν... ὀρεκτικόν 4, Βασιλεὺς τῆς Κολχίδος.

Μικρομέγαλη

21. Μικτὸν

φγ - ηση - ηι - λην - τει
Γεώργιος Ἀερκαδίτης

22. Γρίφος

1 1
1 0 1 φος 1 1
1 1 N 1 1
1 1 1
1 Ἰδανισμός

Α Ξ Ε Ϊ Ε

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φέλλου 39

535. Κόσσωφος (Κῶς, ἦ, φῶς)—536. Κλουβίον κλουβί.—537. Κέσδος-κέδος-Κόδρος.—538. Τὸ δένδρον.—539.

ΠΡΙΑΜΟΣ 540. **ΑΝΤΑΙΟΣ** (Νι-Ρ Α Ε Υ νος, Τιτάν, Ἴσον, οί-Ρ Α Π Ε Τ Ο Σ νος, Σινδ.)—541. **Καὶ Ι Α Π Ε Τ Ο Σ παρὰ μοῖ κῆρις ἐνί. Α Ε Ρ Τ** ('Ἡ ἀνέγνωσις κατὰ **ΜΕΤΡΙΚΗ** διαγωνιῶν ἐκ δεξιῶν κ' ἑκ τῶν κάτω.)—**Ο Ο Κ Μ ΙΑΣΙΟΝ** ('Ἰάπωνες, **ΣΥΣΤΗΜΑ** Ἀγαμέμνων, Σαίπηρ, Ἴσπανικῆ, Ὀρυκτόν, Ναύς.)—542. Κάλιο πρότος σὶό χωριὸ παρὰ δεύτερος σὶή χώρα.—544. **Ἡ συνδιαλλαγὴ συνέπεια συνη, τοῖσεως.** (ἦ συν διὰ λαγοί, συν ἐπὶ α-σὺν ἐν ο εἰς ε, ὤς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AB-10]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

Ἰδρυθεῖς τῷ 1929

Ὁ Σύλλογός μας γεμίτας ζωῆ καὶ δρά- ση μπαίνει σὸ τέταρτον χρόνον του, μὲ τὸ νέο Διοικητικὸν Συμβούλιον :
ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Βάτραχος Νο 4
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ : Βάτραχος Νο 3
ΓΕΝΙΚ. ΓΡΑΜΜΑΤ. : Βάτραχος Νο 1
ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤ. : Βάτραχος Νο 17
ΤΑΜΙΑΣ : Βάτραχος Νο 16

Τ Μ Η Μ Α Τ Α

A') ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ :
Βάτραχοι Νο : 2, 5, 6
B') ΕΟΡΤΩΝ :
Βάτραχοι Νο : 7, 8, 9
Γ') ΔΙΑΔΟΣΕΩΣ (Συλλ. Διαπλ.)
Βάτραχοι Νο : 10, 11, 12
Δ') ΠΑΙΧΝΙΑΙΩΝ - ΕΚΔΡΟΜΩΝ :
Βάτραχοι Νο : 13, 14, 15

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Λόθωμ 58 ἀπαντήσεις. Ὅλες ἄμορφες κάρ- τες! Βραβεύσαμεν :
A' ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ (ΚΟΔΑΚ)
B' ΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΕΡΙΤΗΣ (ΔΙΑΠΑ 1928).

Στοὺς λοιποὺς σταίλαμε λαχέτω.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΟΡΤΗ

Ὁ Σύλλογός μας μὲ τὴν ἐπιταρτίαν τῶν Χριστουγέννων, διοργανῶναι μὲ θαυμάσια ἐορτὴν σὸ SALON VERTIGE, σὰς 28 τρέχοντος. Συμπράττουντε διὰ **διαλεκτότερα Διαπλασάουλα καὶ οἱ 40 Βάτραχοι!!** Τὸ πρόγραμμά μας, ἀποτελοῦν τὰ πιά 8-μορφα νοήματα, χοροὶ, τραγούδια, θέατρο. Ἡ Κλήρωσις τῶν λαχέτων, θὰ γίνῃ τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς.

[AB-11] **Κ**ατεβαίνω σὸ ἀρημοφῆρισμα, ἐλπίζον- τας στῆν εὐγενικὴν προτίμησιν τοῦ Δια- πλασόκοσμου.
ΧΑΡΑΓΥΝ

[AB-12] **Α**ναλλάσσου τετραδάκια, τοπετα, ἄ- γράφουσι ἠθοποιούς, Ἀλεξανδρῆν, Στοῖκ Φέξη 122, Ἀθήναι, **Μπουμπουλίνα**

[AB-13] **Ε**πανερχόμενος σὸ Διαπλασόκομον τῶν χαιρετῶν. Ἀλληλογραφῶ, ἀναλλάσσου τετραδάκια μὲ ὄλους-ες. Δ/οις : **Κανον. Σ. Ἀρχοντάκη** (διά...), **Χανιά Κρη- τῆς. Δικεφαλός Ἀστὸς**

[AB-14] **Π**αύθηκας ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη μου, φιλιταε **A. M. Δημητριάδη**, ἤτοι εὐγενέστατε Ἀγγλὲς ἐπαρτήρα **Ζωῆς Βιλ- λιῆς, Μυλῶν, Δοξῆ** ντε **Βουκουρῆ!** (Τέλος!) **ΒΑΡΘΟΛΟΜΕΟΣ ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤ**

[AB-15] **Ν**οστράδαμ, εὐκολο εἶναι νὰ ἐγκρί- νης ψευδώνυμα ἐπ' ὀνόματι τῆς Πά- νου. Τί λοιπὸν ἀπεπαράθη νὰ μάς τῆς μὲ τὴν κακόβουλι διαψευσί; **ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ**

[AB-16] **Χ**αιρετῶ μὲ ἀγάπη ὄλον τὸν Διαπλασό- κομον καὶ περιμένω ἀπὸ τὰ ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα -εσ ἀπὸ ἑκα γραμματάκι τοὺς. Κρητικὸ Ἴερογιάλι, Γλυκὸ Χαμόγε- λο, Ἀδελφά, ὡς ἔξω καὶ μὲ ἔξωτες. Βρέ- στε με. Στελιτσε : Πόστ Ρεστάντ, διά : **Ἀρετοῦσα**

[AB-17] **Σ**τὸ εὐγενικὸν **διαπλασιακὸν σαλονάκι** **Σοιοροπίζου** ροδόφυλλα ἀπὸ χαιρετω- ομόως. **Ἀγνή**

[AB-18] **Α**παίρες εὐχαριστίαι σὸ **Μῦθον τῆς Ἀν- δρον, Σαπονοῦφονονα, Διαβατικῆ Ἰστορίας, Χαράγγη, Ἰλιάνο Δοξῆ, Παν- κόφυλλο, Διαπλασιακὴν Δημοκρατικὴν καὶ σὸ ὑπερπεντακόσια ἄλλα «επαγ- κτὰ» Διαπλασόπουλα ποδ' μ' ἐψῆρισαν σὸ ἀρημοφῆρισμα.**

Γιὰ σποκδαίλους λόγους ἀποσύρομαι καθὲ ἀρημοφῆρισματος ψευδωνύμων εὐχαριστιῶν καὶ πάλιν δσοὺς εἶχαν τὴν εὐγενικὴν κα- λοσύνη νὰ μὲ προτιμοῦν. **ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ**

[BA-19] **Χ**ΡΥΣΟΘΕΙΩ, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προτίμησιν. Ὡς βιβλίον θὰ προτιμοῦσα τὴν **«Ἀναδυομένην»** Δ/οις : Κυρία Σοφίαν Σαλοπούλου, Ἀρτέμιδος 3. Παλαιῶν Φάληρον. **ΠΑΛΛΗ ἈΘΗΝΑ**

Κυκλοφορεῖ αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὸ ἐγκα- κتون, τὸ πολυτελὲς, τὸ θαυμάσιον

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΕΣΤΙΑΣ,"

136 σελίδες—Δίχρωμον ἐξώφυλλον—28 καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες—4 χρωματισταὶ ἔκτος κοίμων—Συνηργαζονται οἱ κο- ρουφαλοὶ λογοτέχνη καὶ καλλιτέχνη, ὄλοι οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ κ. ἄ.—40 ἄρθρα, ποιήματα, διηγήματα, θεατρικὰ ἔργα κτλ. κτλ.—Πανδαισία διὰ κάθε φιλα- ναγνώστην!
Τιμῆται δρ. 20

Τὸ εὐρίσκειτε εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἐστίας» (Πεσματιδόγλου 8Α) εἰς τὸ Κιόσκον καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐπαρχιακά Ὑποπρακτορεῖα τοῦ ἐν Ἀθῆναις Κεν- τρικοῦ Πρακτορεῖου.